

rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu ze dne 20. ledna 1920, R I 23/20, uveřejněné ve sbírce Vážný pod čís. 373.) Ohledně opačných případů jest uvážiti, že i cizinci v cizině bydlící mohou míti rozumný zájem na tom, by spor projednáván byl čsl. soudy. V projednáváném případě obě strany dovolávají se svědectví osob, v tuzemsku bydlících, zejména úředníků čsl. tabákové režie a též smlouvy ujednané s touto režii a navrhuji dotazy na tuto režii a žalobce i dotaz na bursovní komoru v Praze, žalovaná pak dovolává se i spisů zemského civilního soudu v Praze a žalobce kromě toho poukazuje i na jmění žalované strany, v tuzemsku prý ležící. Patrně tedy, že některé skutečnosti, které jsou podkladem žaloby i obran žalované strany, odehrály se na čsl. území a že prorogace v tomto případě má podklad v určitých rozumných důvodech a v určitých vztazích k tuzemsku, a nelze přisvědčiti názoru žalované strany, že rozhodnutím rekursního soudu se vlastně jen obcházejí předpisy cizích státních útvarů o příslušnosti. Zároveň z těchto konkrétních okoiností jde na jevo, že by neodpovídalo Šu 104 j. n., brániti v tomto případě stranám, by se nepodrobily způsobem v Šu 104 odstavec druhý j. n. uvedeným příslušnosti tuzemských soudů, a jest nezávažno, zda by i sudiště původně uplatňované (§ 99 j. n.) obstálo, když obě strany jsou cizinci v cizozemsku bydlícími. Podotýká se, že žalovaná strana nemůže si stěžovati do toho, že proti své vůli připravena byla o právo, státi před svým řádným soudcem, poněvadž nejde o sudiště proti její vůli jí vnucené.

Čís. 3913.

I v místech, kde sídlí dva nebo více advokátů, může strana podati odvolání do soudního protokolu, pak-li žádný z oněch advokátů nechce nebo nemůže převzít její zastupování.

(Rozh. ze dne 28. května 1924, R I 415/24.)

Žaloba byla procesním soudem první stolice zamítnuta. V místě procesního soudu sídlili dva advokáti. Odvolání žalobkyně bylo jí prvním soudem vráceno, ježto nebylo podepsáno advokátem, a udělena žalobkyni lhůta k nápravě tohoto nedostatku. Žalobkyně, oznámivši ve lhůtě soudu, že jeden z obou advokátů zastupuje žalovanou, druhý pak že odmítl převzít její zastoupení, podala odvolání do soudního protokolu. O d v o l a c í s o u d odvolání odmítl maje za to, že žalovaná měla si opatřiti zastupování cizím advokátem a uvedl dále v d ů v o d e c h: Tim, že nebylo lze dosíci podpisu některého z obou advokátů, v místě usedlých, nenabyla žalobkyně práva, prohlásiti odvolání do soudního protokolu, ježto předpis Šu 465, odstavec druhý c. ř. s. jest povahy nutící a nepřipouští výjimek. Odvolání žalobkyně jest proto, pokud bylo vzneseno písemným podáním, podle Šu 467 čís. 5, pokud pak bylo prohlášeno do protokolu, podle Šu 465, odstavec druhý, c. ř. s. nepřípustno, pročez je bylo dle Šu 471 čís. 2, 473 odstavec první a 474 odstavec druhý c. ř. s. odmítnouti.

Nejvyšší soud zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu, by, nedbaje důvodů, pro které odvolání odmítl, o odvolání po zákonu jednal.

Důvody:

Rekursu nelze upřít oprávněnosti. Nehledě k tomu, že odvolací soud, i kdyby jeho právní názor byl správným, neměl odvolání prostě odmítnouti, nýbrž měl je straně vrátiti, by domnělou formální vadu odstranila (§ 84 a 85 c. ř. s.), sluší uznati, že výklad, jež odvolací soud dává ustanovení Šu 465 odstavec druhý c. ř. s., je příliš úzkým. Úmyslem zákona jest, že strana nemá býti nucena, vyhledávati za účelem sepsání odvolacího spisu právní pomoc advokáta, nesídlícího v místě soudu. Má-li straně tato výhoda býti zachována ve všech případech, jak to zákon, nečině výjimek, zřejmě má na mysli, nutno připustiti, by odvolací spis byl nahrazen přiměřenými prohlášeními do soudního protokolu i tenkrát, když v místě soudu sídlí více advokátů, ale žádný z nich zastupování strany převzít nechce nebo nemůže, neboť v tomto případě měla by se věc pro stranu právě tak, jako kdyby v místě soudu advokátů nebylo. Jelikož je zjištěno, že v místě příslušného soudu sídlí jen dva advokáti, z nichž jeden zastupuje odpůrce a druhý zastupování rekurentky odmítl, není protokolární forma odvolání pochybena. Byla-li však žalobkyně oprávněna, prohlásiti odvolání do soudního protokolu, které je, pokud je zákon připouští, rovnocenné s odvoláním podaným ve formě přípravného spisu, advokátem podepsaným, a učinila-li tak, jak je nepochybně, ve lhůtě stanovené jí dle Šu 85 odstavec druhý c. ř. s., podala odvolání nejen v přípustné formě, nýbrž i zavčas.

Čís. 3914.

Bylo-li v posledním pořízení ustanoveno, že určité v posledním pořízení podrobně vyjmenované movitosti mají připadnouti jednomu, kdežto v š e o s t a t n í pak druhému, dlužno považovati onoho za odkazovníka, tohoto za dědice ze závěti.

(Rozh. ze dne 28. května 1924, R I 428/24.)

V posledním pořízení Aloisa M-a byly jednotlivě vypočítány věci, jichž se má dostati dceři Anně, a dále uvedeno: »Vše ostatní náleží mé dceři Marii.« K pozůstalosti přihlásily se obě dcery ze závěti. Soud p o z ů s t a l o s t n í přijal na soud přihlášku Marie M-ové, nikoliv však přihlášku Anny M-ové. považuje ji za pouhou odkazovnici. Ve stížnosti namítaly obě účastnice, že nejde o závěť, nýbrž o pouhý dovětek a že pozůstalost měla býti projednána na základě dědické posloupnosti ze zákona. R e k u r s n í s o u d usnesení prvního soudu potvrdil. Důvody: Stěžovatelky postrádají v doslovu závěti ustanovení dědice z důvodu, že dědic není tam výslovně »jako takový« jmenován, čímž není prý zákonu vyhověno. Názor tento jest mylným. Ustanovením dědice ve smyslu Šu 553 obč. zák. rozuměti dlužno každé prohlášení zů-